

Koray Avcı akman

BİR KİTABIN MACERASI

RESİMLEYEN: Ezgi Keleş

Koray Avcı akman

**BİR KİTAPIN
MACERASI**

BİR KİTABIN MACERASI

© 2021 Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Koray Avcı Çakman
RESİMLEYEN: Ezgi Keleş
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Özge İpek Esen
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Mayıs 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-470-9

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 45790

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Koray Avcı akman

BİR KİTABIN MACERASI

RESİMLEYEN: Ezgi Keleş

Henüz küçücük bir çocukken en yakın arkadaşımı kitaplar... Develer tellal idi, pireler berber; kâh güldüm, kâh düşündüm onlarla beraber. Tatillerde *Alice beni Harikalar Diyarı'na* davet ederdi. Göbeğini hoplata hoplata gülen tavşanla, yumurta adamları onun sayesinde tanıştım. Herkes uykudayken *Güliver* çalardı kapımı, "*Haydi Cüceler ve Devler Ülkesi'ne!*" derdi. Her kitap yeni bir serüvendi, her biri beni düş dünyalarında gezdirdi. Hiç terk etmedi beni hayal kahramanları; başucumda onlarla büyüdüm. Hâlâ en yakın arkadaşımıdır kitaplar. A bir de kediler, köpekler, çiçekler, kuşlar ve yıldızlar... Yazmayı da sevdim okumak kadar. Yazmak benim için gizemli bir yolculuğa çıkmak. Yazmak düş dünyasında kanat çırpılmak...

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Şiir/Masal:

Yengeç Yazar, Dere Tepe Efsane, Masal Dolu Anadolu

Başvuru:

Cumhuriyetin İzinde (Toprak Işık ile)

Öykü:

Sahibini Arayan Keman, Gülen Sakız Ağacı, Bambaşka Bir Dünya Dedemin Uçan Dairesi, Sıra Sana da Gelecek

Roman:

Nanni Küçük Farenin Büyük Maceraları
Yedikır'ın Kuşları, Hayal Küre, Almarpa'nın Gizemi
Keşif Kulübü-Türkiye'nin Kalbi Ankara, Bir Kitabın Macerası

Koray Avcı Çakman

Bölümler

- Üç Gizemli Sandık ... 7
Düş Sihirbazı ... 19
Kitap Kokusu ... 31
Kitap Doktoru ... 47
Hayatım Roman ... 56
Kırk Korku mu, Kıl Kökü mü? ... 67
Kitap Yönetmeni ... 76
Koşturuk Bir İllüstratör ... 87
Sincap Recai ve Korsan Abdi ... 97

ÜÇ GİZEMLİ SANDIK

Ağacın dalına tüneyen saka kuşu penceredeki çocuğu, çocuk da merakla dışarıyı izliyordu. Kuş ne kadar sakinse, çocuk da o kadar heyecanlıydı. Çok geçmeden kuş havalandı, çocuk telefona sarıldı.

“Tuna, koş gel çabuk!”

“Niye? Ne oluyor?”

“Çok gizli. Çabuk bize gel!”

Tuna, matematik sorusu çözmekten bunalmasaydı, günlerden de cumartesi olmasaydı belki de bu çağrıya uymazdı. Evdekilere, “Ben arkadaşıma gidiyorum!” diye seslendi.

Hemen ardından annesinden beklenen soru geldi:

“Dersini çalıştın mı sen bakayım?”

Sondaki e’yi uzatarak yanıt verdi Tuna: “Eveet.”

En yakın arkadaşının iki sokak ötede oturuyor olması iyi bir şeydi. Çınarlara varması beş dakika sürdü sürmedi, Tuna’ya kapıyı Çınar’ın ikizi Pınar açtı.

“Sen miydin?”

“Yoo, Tuna kılığında başka birisi.”

Kız suratını ekşitti. “Çok komiksin. Bu esprileri Çınar’dan mı öğreniyorsun?”

Çınar, Pınar’ı omzuyla şöyle bir ittirdi ve Tuna’yı kolundan tutup odasına doğru sürükledi. İçeri girer girmez de pencereyi işaret etti. Tuna, dışarıda kurulu bir sirk, park etmiş bir uçan daire ya da kırmızı bir zürafa görmeyi bekle-miyordu ama az da olsa şaşırmayı umuyordu.

“Beni bunun için mi çağırdın?” diye sordu sokaktaki ka-sası eşya ile dolu kamyonu göstererek.

“Şişşt, sessiz ol.”

Tuna, bu kez gözlerini kısarak baktı sokağa... Acaba Çınar, onun göremediği neyi görüyordu? Aslında şu sürekli kaşınan koca göbekli adam biraz garipti. Kaşınmaya ara ve-rip koca buzdolabını nasıl da öyle hop diye kaldırıvermişti. Diğer adamsa neredeyse bir elektrik direği kadar inceydi. O da kamyonun kasasındaki eşyaların arasına daldı ve gözden kayboldu. Çok geçmeden elinde bir kutu ile ortaya çıkıver-meseydi tüm bunlar belki Tuna’ya enteresan gelebilirdi. Oysa her şey sıradandı işte! Kamyonun kırmızı rengi bile...

Daha fazla dayanamayıp, “Neler oluyor?” diye sordu.

“Birileri taşınıyor, karşı apartmana.”

Tuna’nın sesi bu kez alaycıydı. “Bak bu çok ilginçmiş! Of Çınar! Hayatında ilk kez mi taşınan birilerini görüyorsun? Unuttun mu, biz de bu şehre iki sene önce gelmiştik.”

“Kimin taşındığını öğrenince yine böyle konuşacak mısın bakalım?”

Tuna meraklanmak için hâlâ yeterli delile sahip olmadığı kanısındaydı. “Kimmiş?”

“Bilmiyorum!”

“Ha ha ha... Çok komiksin.”

Ama Çınar’ın hiç de öyle şaka yapıyor gibi bir hâli yoktu.

“Bu taşınan çok gizemli biri ve biz Gizçöz olarak bunu çözeceğiz.”

“Ne olarak, ne olarak?”

“Gizçöz...”

“O da nerden çıktı, gofret adı gibi!”

“Grubumuzun bir adı olmalı. Gizem çözüyorsak Gizçöz iyi bir isim bence ortak!”

Tuna, tanıdığı günden beri arkadaşının polisiye dizilere ve bilgisayar oyunlarına ne kadar meraklı olduğunu biliyordu. Aslında o da severdi bunları. İki arkadaş, bazen günlerce bilgisayar oyunundaki bir karakterden söz edip dururlardı. Bazen de Çınar kendini iyice kaptırır, “Ah, keşke biz de böyle esrareniz olaylar yaşasak ya!” derdi. Yine de Tuna, onun işi bu kadar ileri götüreceğini ve bir grup kuracağını düşünmemişti. Tabii iki kişi ne kadar grup sayılırsa...

Tuna’nın aklından bunlar geçerken Pınar pat diye odaya dalıverdi.

“Neler karıştırıyorsunuz siz burada?”

“Hiiiç!” dedi Çınar, Tuna’ya göz kırparak. “Sana kaç kere söyledim, öyle dalma odama diye...”

“Aaa, öyle mi? Önce sen benim odama çat kapı girmeyi öğren o hâlde!”

Pınar, bunu söyledikten sonra saçlarını şöyle bir savurdu ve kapıyı çarparak çıktı. O an, Tuna'nın, iyi ki tek çocuğum, diye düşündüğü anlardan biriydi.

Taşınma işini merak eden yalnızca Çınar değildi. Karşı apartmandaki Hurnur Hanım da olan biteni kâh pencereden kâh kapı deliğinden izleyip duruyordu. Öyle ki kapı pencere arasında gidip gelmekten iyice başı dönmüş ve sonunda kapı deliğinde karar kılmıştı. Tek gözünü deliğe dayayıp pürdikkat geleni geçeni gözetlemeye koyuldu. Koca göbekli adamın buzdolabını yukarı çıkarmasını izlerken kurabiyeler yandı, kitaplıklar taşınırken ocaktaki süt taşı. Geçen kış başladığı örgüyü aynı azimle örseydi şimdiye çoktan bitirmişti. O anda onun aklında ne örgü ne kurabiyeler, ne süt ne de ocakta fokur fokur kaynayan çorba vardı.

Sırasıyla üst kata saman sarısı koltuklar, yemyeşil dolaplar, mor masa ve pembe sandalyeler çıkınca, "Aaa, bu da ne böyle, her biri ayrı renk! Ay kim taşındı ki, pek de zevksizmiş," dedi kendi kendine.

Hurnur Hanım'ın en sevdiği renk kırmızı, en sevdiği desen ise beyaz üzerine kırmızı puantiye idi. Evdeki tüm eşyaları da bu zevkini yansıtıyordu. Sadece salondaki masa örtüsü, beyaz üzerine kırmızı değil de, kırmızı üzerine beyaz puantiyeli idi. Ayağında benekli terlikleri, önünde de yine benekli önlüğü ile kapıdan gözünü ayırmadan izlemeyi sürdürdü.

Onca renkli eşyadan sonra, yukarıya kahverengi, eski ahşap bir sandık çıkarıldı. Derken aynı boyda bir sandık, bir sandık daha... Hurnur Hanım'ın hayal gücü maceraperest bir çocuk kadar kuvvetli olsaydı pekâlâ üst katına bir korsanın taşındığını düşünebilir, sandıkların içi hazinelerle dolu olmalı, derdi. Ama Hurnur Hanım'daki en baskın duygu merakı, düş gücü değil. Ona göre sandıklar, kendi dolaplarının içi gibi ıvır zıvır yüklüdü.

Tarçınlı kurabiyeler kömürleşip, süt yanığı kokusu tüm apartmanı sararken Çınar cama burnunu dayamış, aşağıda olan biteni izliyordu.

“Hım... Üç sandık! Hazine mi var acaba içlerinde?”

“Anneannemin evinde de bir tane böyle sandık var,” dedi Tuna. “İçi turuncu, sarı, yeşil rengârenk örtülerle dolu.”

“Bu anneanne sandığına benzemiyor ortak. Öyle olsa bir tane olurdu. Tam üç sandık çıktı yukarı. Üstelik sabahtan beri sokağın başında da siyah bir minibüs duruyor.”

“Eee, ne olmuş duruyorsa?”

“Oradaki adamın teki burayı gözlüyor.”

“Senin gibi merak etmiştir, kim taşınıyor diye...”

Çınar, bir yandan konuşurken bir yandan da elindeki deftere not alıp duruyordu.

Tuna, “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu.

“Gizçöz defterine ipuçlarını yazıyorum.”

“Of Çınar! Bence tüm bunları bırakıp matematik sınavına çalışsak daha iyi olur. Sınavın kötü geçerse, problem yerine gizem çözüyordum diyemezsin Ayşen Öğretmen'e.”

“Şişt, kafamı karıştırma! Üç sandık ve bir dolap, bir de siyah minibüs. Plakası? Of, plakayı tam olarak göremiyorum.”

“Üç sandığı bir dolaba bölersen ya da sandığı dolapla çarpıp, minibüsü de eklersen ne çıkıyormuş sonuç? Beş sandalye mi, yoksa bir tabure mi? Yoksa siyah bir Mercedes mi?”

“İşi sulandırmasana ortak!”

Saka kuşu tekrar at kestanesinin dalına konduğunda eşyaların hepsi kamyonundan indirilmiş, sokağın başındaki minibüs gözden kaybolmuştu. Luna Tulgar Mavi, rüzgâr doğudan batıya doğru eserken taksiden indi. Uzun pardösüsünü düzeltti ve arka koltuktan Kıkoku'nun kutusunu alıp yeni taşındığı binaya doğru yürüdü.

Girişte onu ilk karşılayan, yanık tarçınlı kurabiye ile karışık keskin süt kokusuydu. Yavaşça çıktı merdivenleri. Korkunun en yoğun olduğu kata gelince durdu.

Kapı deliğinden dışarıyı gözetleyen Hurnur Hanım, ‘Hımm, demek yeni komşumuz bu,’ diye düşündü. Ama gizemli komşusu kapının önünde öyle dikilince bir an panikledi. ‘Yoksa onu izlediğimi fark etti mi?’ Hemen peşinden de, “Kapının içini gören gözleri yok ya!” diyerek çabucak kendini aksine inandırdı.

Luna, bir av köpeği gibi etrafı koklaya koklaya yukarı çıktı. Yeni evinden içeri girince ilk iş Kıkoku'yu saldı. Pardösüsünü asıp salona geçti. Kanepeye uzanır uzanmaz yorgunluktan göz kapakları kapanıverdi.

“Söbitika... Söbitika!” diye sesler duydu. Yavaşça kalktı yerinden. Sesler arka taraftaki küçük odadan geliyordu. Ayak uçlarına basarak o yöne doğru ilerledi. Neredeyse dilini yutacaktı; karşısında tülde, kocaman kanatları olan biri duruyordu.

“Se-sen de kimsin?”

“Söbitika... Söbitika...”

Luna, söylediklerinden hiçbir şey anlamadığı bu yaratıktan korkmuştu. Buna rağmen merak duygusu daha ağır bastı. Acaba Tükanat ona ne anlatmaya çalışıyordu? Başka bir dilde mi konuşuyordu? Bir an gözü masanın üzerindeki kalemlere ilişti. Ürke ürke kalemlikten bir kalem çıkardı ve çekinerek garip yaratığa uzattı.

“Yaz... Söylemek istediklerini yazabilir misin?”

Tükanat, kalemi kapıldığı gibi masanın üzerindeki notluğa sarıldı. Luna dikkati elden bırakmadan yavaşça Tükanat’a yaklaştı. Onun yazdıklarını güçlkle okuyabiliyordu. Çünkü kelimeler neredeyse daha yazılırken siliniveriyordu.

Okuyabildiği şeydi:

“Sözcükler, birileri sözcükleri çalmış.”

Luna afallamıştı. “Sen kimsin? Ben ne yapabilirim?”

Sorusunu yanıtlamasını beklerken karşısındaki esraren-giz yaratık yok oluverdi.

Luna, kan ter içinde uyandı. “Ne garip bir rüyaydı!” diye mırıldandı.

O, kanepede uyurken Tuna ve Çınar biraz ders çalışmış-

lardı. Çünkü şimdilik Çınar'ın gözleyip de üzerine konuşacağı bir konu kalmamıştı.

Az sonra kardeşi yine pat diye daldı odaya. "Biliyor musunuz karşıya kim taşınmış?"

"Hı hı, bir uzaylı taşınmış," dedi Tuna.

"Sensin o! Luna Tulgar Mavi taşınmış."

Çınar, heyecanlanmıştı. "Biliyordum işte! Biliyordum!"

Pınar şaşkındı: "Sen, Luna Tulgar Mavi'yi tanıyor musun?"

"Yoo," dedi Çınar gayet doğal biçimde. "Ama ismi bu kadar ilginç biri, bakkal ya da kasap olamaz. Tam dedektif ismi..."

"Off! Bazen seninle ikiz olduğumuza inanamıyorum. Bu kadar çok bilgisayar oyunu oynayıp dizi izleyeceğine azıcık kitap okusaydın böyle saçmalamazdın. Yeni komşumuz, bir yazar."

Çınar, elinden oyuncacağı alınmış bir çocuk gibi kalakalmıştı.

"Luna Hanım'la annem öğlen markette tanışmışlar," dedi Pınar, kardeşinin canını sıkmış olmaktan memnun biçimde.

Çınar kaşlarını çattı. "Tamam, hadi çık odamdan! Bir daha da öyle dalma. Yoksa anneme söylerim seni. Anneee!"

"Gıcık, ne olacak!" dedi Pınar, odayı terk ederken.

Tuna, kankasının hayal kırıklığını yüreğinde hissetti. "Asmasana suratını ortak. Baksana elimizde çözecek yepyeni bir şey var."

Koray Avcı akman

BİR KİTABIN MACERASI

Yazar Luna Tulgar Mavi, yazmaya başlarken yeni kitabının başından bu kadar macera geçeceğinden habersizdi. Obur bir keçinin kemirdiğı, Koşturuk bir maymunun sayfalarını aşırıldığı, korsanların çalmaya çalıştığı bir kitap bu! Neyse ki Çınar ve arkadaşlarının kurduğu Gizçöz ekibi bu gizemli olaylara el atıyor.

Bir metnin kitaplaşma sürecini soluk soluğa bir macera içinde okurken, size kâh bir saka kuşu kâh bir kabak kemane eşlik edecek. Nasıl mı demeyin, sayfaları çevirin.

ISBN: 978-605-285-470-9

9 786052 854709

tudem.com

[f](#) [t](#) [@](#) [i](#) [i](#) tudemyaingrubu

